

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Πονηρέ μου αἰχμάλωτε! μικρέ μου Σατανᾶ! εἰς ἔργον, εἰς ἔργον! πηδήματα, μεγάλα, σπουδαῖα, πολλά, διότι. . . .

— Διότι;

— Διότι, μάντευσε ἂν εἶσαι πνεῦμα.

— Διότι. . . . καὶ τὸ δαιμόνιον ἐσκέπτετο ζῦον τὰ κερατίδιά του. . . . Ἄ! ἀνέκραξεν τὸ διότι ἐννοεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καλῶν σου ἀναγνωστῶν, οἵτινες οὐδόλως εὐχαριστοῦνται εἰς ἀθωότητας, εἰς λογοπαίγνια· δὲν θέλουν μικρὰς κακίας, ἔχουν ὑπόληψιν πρὸς ἐμὲ, εὐχαριστῶ! πολλὴ τιμὴ! πλὴν θέλουν μυστήρια, οὐχὶ ὅμως τὰ ἰδικά των ἀλλὰ τὰ ξένα· θέλουν πολιτικὰ πηδήματα, διαβολικὰ πηδήματα, τολμηρὰ ὡς τοῦ ἀστυνόμου, καὶ ἐλαφρὰ ὡς ἡ γραφὴς ἐνὸς *Ἡλιογράφου*· θέλουν νὰ πηδήσω, λόγου χάριν εἰς ἐνὸς ἐξοχωτάτου τὸ πλατὺ θυλάκιον, νὰ σκαλίσω, νὰ σκαλίσω τόσῃν ὥραν διὰ νὰ εὕρω μίαν μικρὰν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόλις ἀναγνώσω τὰ ἐξῆς·

Σεβαστὲ Πρόεδρε!

« Σπουδαῖα, κατεπεύγουσαι ὑποθέσεις, μὲ ἐμποδίζουν νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ ὑπουργικόν σας Συμβούλιον πλὴν ἐπαναλαμβάνω, νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀπαιτεῖ. . . . »

Καὶ τὴν ἀφήσω, διότι βλέπω ὅτι περιέχει πολιτικὰ. . . . δὲν εὐχαριστοῦνται, τὴν θέλουν ὀλόκληρον, καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσω μάλιστα, ἃς ἦναι καὶ πολιτικὴ, ἃς ἦναι καὶ τοῦ Κυρίου Πρωθυπουργοῦ. . . . Τί ἐπίμων κεφαλὴ! ἡ κεφαλὴ τῶν ἀναγνωστῶν. . . .

Ἄν δὲ πάλιν εἶπω· εἶδα μίαν ἐξοχότητα, ἥτις βαδίζει ὡς στρατιώτης ἐπίλεκτος (διὰ νὰ μὴ εἶπω τὸ ὄνομά του) συνομιλοῦντα σπουδαίως μέ τινα τῶν Σεβαστῶν Πατέρων τοῦ ἔθνους, καὶ ὁ λόγος νομίζω ἦτο περὶ τοῦ 40. ἄρθρου τοῦ Συντάγματος. . . .

— Καὶ τί ἔλεγον; Ἀμέσως ἀπαιτοῦν νὰ τοῖς εἶπω καὶ τί ἔλεγον. . . . μὰ! οἱ κύριοι ἀναγνώσται σου μὲ συγχωροῦν ἀλλ' εἶναι καὶ ὀλίγον. . . . ἐγὼ οὔτε ἀστυνομικὸς κατὰσκοπος εἶμαι, οὔτε τὸν Μηνίτορα γράφω ὁ ἴδιος, οὔτε. . . . Τέλος πάντων, κύριε, ἔχω τὴν ἀρετὴν νὰ ἦμαι βωδὸς, σιωπηλὸς ὡς μερικοὶ καλοὶ Βουλευταὶ μας, καὶ μὰ τὰ περιζήτητα κερατίδιά μου, δὲν εἶναι κακὴ ιδέα νὰ ζητήσω

προσεχῶς τὴν ὑπουργικὴν ὑποψηφιότητα· ἃς ρίψουν λοιπὸν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Διῶρος, τὸ ἄλλο ἐπὶ τῆς Ἑλπίδος καὶ ἰδοὺ ὁ μίτος τοῦ μυστηρίου — Ὅχι! λέγει, θέλουν νὰ τὸ εἰπῶ ἐγώ — Μά! ὁ διάβολος, ἄνθρωποι! χωρεῖ εἰς τὸ 40. ἄρθρον τοῦ Συντάγματός σας; ἀρκεσθῆτε, παρακαλῶ, νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἐγένετο ἀναμεταξύ των καὶ λόγος περὶ ὑπουργείου καὶ διωρίζεσθαι — πλὴν μὴ ζητεῖτε καὶ τὰ βαθέα πολιτικά.

Τέλος πάντων θέλουν τοῦτο τὸ σπουδαῖον, ἐκεῖνο τὸ μυστήριον, αὐτὸ τὸ πολιτικόν, ἀπὸ ἑνα πτωχὸ δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον μόλις ἔχει δέκα ὄνυχας, τρία μικρὰ κερatίδια καὶ μίαν οὐρὰν διὰ τηλεγράφον.

— Ἀλήθεια, εἶπας τηλεγράφον, πῆδα μιὰ στιγμή εἰς τὸν Τηλέγραφον Σύρου, ἐννοεῖς, τὴν ἐφημερίδα· καὶ εἶπέ τον ἐκ μέρους μου πολλὰ χαιρετίσματα, καὶ ὅτι εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ εὐλογημένος εἶχε, φαίνεται, πολλὰς ἀσχολίας καὶ διατοῦτο χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ φυλλάδιον τοῦ Ν. Κοντζιᾶ περὶ ἐπανορθώσεως τῶν ἐσφαλμένων τῆς ἱστορίας Σ. Τρικούπη, ἔγραψεν ὅσα ἐν τῷ ἀριθ 407 ἐδημοσίευσεν.

Εἶπέ τον λοιπὸν, ὅτι τὸν παρακαλῶ, ὅταν δὲν θὰ ἔχη νὰ γράψῃ, ἢ ἂν θέλῃ, νὰ ἐκφωνήσῃ, ὡς πάλαι ποτὲ ὁ ἀστεῖος ἐκεῖνος Ἀθηναῖος τόσα, σήμερον — ΚΑΤΕΠΑΛΕΥΣΑΝ καὶ ΑΠΕΠΑΛΕΥΣΑΝ, — ἃς ἀναγνώσῃ μετ' ἐπιστασίας τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φυλλάδιον, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν 57—62, καὶ τὴν 69—72 σελίδα αὐτοῦ, ἃς μᾶς γράψῃ κατόπιν, πῶς τοῦ φαίνεται τὸ φυλλάδιον ἢ κοπὴς αὐτῇ τοῦ ἱστορηματικοῦ νήματος τοῦ Σ. Τρικούπη. . . .

— Αὐτὰ μόνον;

— Τὰ ὁποῖα ἀρκοῦσι νομίζομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος· δύνασαι μόνον ἐπιστρέφων νὰ εἰπῇς χαιρετίσματα καὶ εἰς τὸν ἐκ Πειραιῶς χονδροπρεπῇ ἐπιστολογράφον μας, ὅτι ὁσάκις γράφει, καλὸν εἶναι νὰ βάζῃ καὶ ὀλίγον ἄλλας εἰς τὸ πνεῦμα του, ἀφοῦ κατοικεῖ εἰς παράλιον μέρος, καὶ νὰ ὑπογράφῃται (ἂν ἐξακολουθῇ οὕτω) πάντοτε Ἡπειρώτης καὶ οὐδέποτε μὲ τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ἂν μορφάσῃ εἰς τὰς ἀθῶας αὐτὰς παρατηρήσεις μας κάμε του καὶ σὺ διὰ τῶν δύο ἐρατεινῶν σου χειρῶν, ὅ,τι ἐν τῇ παρελθούσῃ γελοιογραφίᾳ μας, ὁ Παπαῖ οὐκ οἶδα! πρὸς τὸν γνωστὸν ὀνηβάτην, καὶ πῆδα φιλικῶς διὰ νὰ μὴ γίνωνται ἱστορίαι.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαρίστως, εἶπε τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ ἱστορίας ἄκουσε νὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ ἐγὼ μίαν μικρὰν ἱστορίαν περὶ ἑνὸς Κυρίου·

— Μά, ἢ ὦρα. . . .

— Ἐχες ὦραν! μόλις εἶναι 40 Π. Μ. ἕως τὰς 11 ὅπου ἄρχονται αἱ συνεδριάσεις τῶν σωμάτων ἔχεις καιρόν!

— Λέγε λοιπὸν, μὰ σύντομα.

— Συντομώτερον βέβαια ἀπὸ ἑνα ῥήτορα τῆς Γερουσίας καὶ περὶ σισσότερον ἀπὸ ἑνα ῥήτορα τῆς Βουλῆς.

Λοιπόν, χωρίς νά σοι λέγω, ὅτι αὐτός εἶναι ἄνθρωπος μέ δύο ὧτα, δύο γαλανούς ὀφθαλμούς, κοντόσωμος καί ὀλίγον παχύς, μέ φαλακρόν μέτωπον καί κόμην— πόλκα ροκοκό, —ρίνα σιμὴν ἐφ' ἧς ὑπάρχει μικρόν στίγμα φυσικόν· ὅτι εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν τρέφονται μέ κενὰς Ἑλπίδας, καί φορεῖ δημοκρατικὸν πῖλον (ἂν καί σκέπτηται ἀριστοκρατικά,) ὅτι . . ὅτι . . ὅτι . τὰ ὅποια παραλείπω, διότι δὲν ἔχεις καιρόν— Σοὶ λέγω μόνον, ὅτι κάμνει καί τὸν ἔμπορον, μέ τὴν Ἑλπίδα νά κερδίσῃ πολλά· — Ἐφθασεν ὁμως τὴν παρελθοῦσαν ὁ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτής του, πρὸς τὸν ὅποιον ἠρνεῖτο, καθὼς λέγεται, νά πληρώσῃ 2,000 λίρας στερελ. καί ἔλαβε χώραν μεταξὺ των μία μικρὰ συνέντευξις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτον, ὅτι ὁ ἀνταποκριτής αὐτὸς ἔδωκε καί ἐπῆρε· δηλαδὴ ἔδωκεν ὀλίγα γρονθοκοπήματα καί ἔλαβε ἐν συνάλλαγμα πρὸς τινὰ τῶν ἐν Λονδίῳ Ἑλλήνων ἐμπόρων ἀπέναντι τῶν ὧσαν εἶχε λαμβάνειν, πλὴν κατὰ κακὴν τύχην (ὄχι ἐκ προθέσεως) τὸ συνάλλαγμα ἀπευθύνετο πρὸς τινὰ τὸν ὅποιον μόλις ἐξ ὀνόματος ἐγνώριζεν ὁ ἐκδότης, καί δὲν ἤξεύρω πῶς ἀλλὰ ἀλλὰ δὲν ἔχει ἄλλο. — Ὡ! μήτε ὀλίγον— gaz — δὲν τὸν ἄφησαν νά ἀναπνεύσῃ, τὸν ταλαίπωρον! ἐνῷ προσέφερε 20 λεπτά τὸ στόμιον ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀνοίγων τὸ στόμα τοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀχάριστος Κυβέρνησις τὸ παρεχώρησεν εἰς ἄλλον μέ λεπτά 30 τὸ κυβικὸν μέτρον, ἥτοι σχεδὸν ἐξαπλοῦν τοῦ στομίου.

Ἰδοὺ κατὰστασις πραγμάτων! γράφε ἂν ἔχῃς καρδιά ὑπὲρ τοιαύτης Κυβερνήσεως, γέρο μου, ἥτις ἀντὶ νά σὲ ἐνθαρρύνῃ σοῦ ἀποκόπτει τὰς Ἑλπίδας.

Ἔως ἐδῶ τὸ ἱστορικόν, Ἀβδηρίτα! τώρα ἔχω νά σοῦ ἀναγνώσω καί δύο ἐπιστολάς τοῦ δαδίου αὐτοῦ ἀνθρώπου, τὰς ὁποίας ἔγραφέ ποτε πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτὴν τοῦ Κυρίου Βώλφ. Στὸν Ἄγγελο! μοῦ διέφυγε τὸ ὄνομα, πλὴν δὲν πειράζει.

— Καί τί μέ μέλει διὰ τὰς ἐπιστολάς;

— Ὅχι δά! πρέπει νά ἰδῇς τί πατριώτης ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, καί πῶς ὑπηρετεῖ καί θρόνον, καί πατρίδα, καί ἂν εἶναι δίκαιον νά παραβλέπωνται τοιοῦτοι ἄνθρωποι. Ἄκουε λοιπόν, δὲν εἶναι μακρά.

— Νά σὲ χαρῶ δαιμόνιον διὰ τὸ ἐρχόμενον.

— Διὰ τὸ ἐρχόμενον ἐπανέλαβε τὸ δαιμόνιον, καλό! λοιπόν, προσκυνῶν σας.

— Ὅχι δά! μίαν στιγμὴν, δύο λέξεις περὶ κομῆτου.

— Ποῦ καιρός! μόλις προφθάνω νά πηδήσω εἰς τὸν πλανήτην μου— δὲν ἀκούεις πῶς ἀστράπτει καί βροντᾷ, ἰδὲ βροχὴ καταποντισμοῦ. Ὁ κομήτης, ὁ κομήτης! εἶδες τὸν κομήτην; φωνάζει ὁ κόσμος, ἔρχεται.

— Πλὴν ἀλήθεια, ἔρχεται;

— ἔρχεται! ἔρχεται! μέγας καί φοβερός· εἶναι σῶμα μέ ἑπτὰ κεφαλὰς δεκατέσσαρας πόδας καί ἄλλας τόσας χεῖρας.

— Λοιπόν χανώμεθα!

— Βέβαια ὅλοι, καὶ ὑπουργεῖον καὶ Βουλὴ καὶ Γερουσία καὶ πλειοψηφία, ἀντιπολίτευσις, ἀφοσιωμένοι καὶ μὴ, πολιτικοί, γρατιωτικοί— κρίμα τὰ νομοσχέδια, τοῦ κακοῦ αἱ πιστώσεις— κρίμα!

— Κρίμα, τῷ ὄντι μήτε εἰς δὲ θὰ μείνῃ;

— Μηδεὶς, ἀπεκρίθη τὸ δαιμόνιον, διότι βλέπεις ὅτι ὁ κομήτης αὐτὸς εἶναι πονηρὸς, ἀφοῦ εἶδεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔλαβον προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὸν καύσωνα, ἐστράφη αἴφνης εἰς βροχὴν καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς καύσῃ θὰ μᾶς πνίξῃ, ὥς ἐν ὑπουργεῖον. . .

— Πάλιν ὑπουργεῖον! βλέπεις τοῦ κόσμου τὰ συντέλεια καὶ ἐν τούτοις πολιτικά.

— Χί, Χί! ἐγέλασε τὸ δαιμόνιον.

— Γελᾷς; Σατανᾷ!

— Καὶ ἡξεύρεις διατί: διότι μοὶ ἐπῆλθεν ἰδέα, ὅτι δύναμαι νὰ σώσω ἂν ὅχι βέβαια ἐντὸς κιβωτοῦ καὶ ὀλόκληρον τὸν κόσμον τοῦλάχιστον κρεμασμένους ἐπὶ τῆς οὐρᾶς μου, ἐπτά μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ἀπὸ ἐν (μέλος) τοῦλάχιστον ἐξ ἐκάστου νομοθετικοῦ σώματος, καὶ δύο ἐφημεριδογράφους διὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ συνταγματικὸν γένος αὐτῆς τῆς ἐποχῆς καὶ . . .

— ὦ! πάλιν πολιτικά ἐκατάλαβα ὅτι. . .

— Ὅτι τὰ κομητικά εἶναι καθὼς τὰ πολιτικά, καθὼς τὰ ὑπουργικά, καθὼς. . . . Χά! χά! χά! . . . καὶ τὸ δαιμόνιον ἀπῆλθε καγχάζον.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Φίλε Ἐκδότα!

Μὴ ἐπιζητῆς, σοὶ εἶπον πολλάκις, μὴ ὑποθάλης τὴν ἀντιπολίτευσιν, διότι μὰ τὴν ἀντιπολύτευσιν! ἐλεύσεται ἡμαρ, ὅτε μετανοήσεις· καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔφθασε τέλος. Σοὶ ἄρ᾽ εἰσι, τώρα νὰ κάθῃσαι ἡμέραν καὶ νύκτα συντάττων πρακτικὰ τῶν μακρῶν τῆς Γερουσίας συνεδριάσεων; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ Γερουσίᾳ, ὥς ἐν τῇ Βουλῇ, ἀντιπολίτευσις; νὰ ἐπιψηφίζωνται τὰ νομοσχέδια ἐν ἀκαρεῖ; νὰ συντάττης καὶ σύ, ὥς οἱ τῆς Βουλῆς συντάκται, τὰ πρακτικά σου ἀμέσως, καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται αὐθωρεὶ διὰ τὸ κατεπεῖγον; νὰ ἔχῃς δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν διάθεσίν σου διὰ νὰ βίπτῃς ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀδελφίτου σου, νὰ μανθάνῃς ποῦ τὸ παμπόνηρον διαβολάκι σου περιδρομεῖ, ὅταν σὺ ἠθικολογῇς εἰς τὰ ῥομαντικά σου;

Κάθου λοιπὸν τώρα, φίλε τῆς εὐαρίθμου ἀντιπολιτεύσεως, κάθου καὶ ἐργηγορεὶ μὴ σοῦ διαφύγῃ ἰδέα τις νωδὸς, ἢ ῥῆσις κἀμμία ριτιδωμένη, ἢ κάνεις —καὶ— γέρων, κατάγνηρος σύνδεσμος, τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ μορφώσωσιν οἱ καλοὶ μας πατέρες, διότι μόλις σήμερον ἐνόησαν, ὅτι ἄνευ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον δὲν συνεδέετο μὲ ἡμᾶς τοὺς μικροὺς, ἀλλὰ χαλαρὸν θὰ ἦτο, καθὼς ἡ σήμερον κοινωνία μας πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἐξουσίας· ὥς ἐχαλαρώθησαν αἱ με-